

Understøttelse, der er Tale om, fuldstændig beror paa et Skøn af de kommunale Autoriteter, kan det ikke nægtes, at der er noget berettiget i den Betragtning, at det er en finere Fattigforsørgelse. Naar den ærede sidste Taler mod denne Betragtning anførte, at Børnene vilde ikke lade sig afholde fra ogsaa i Fremtiden at forsørge deres Forældre trods denne Lov, vil jeg dertil sige: Hvorfor i Alverden skulde Børnene gøre det; naar Loven ikke har Karakter af en Almisselov, ikke i mindste Maade har Karakter deraf, hvorfor i Alverden skulde saa Børnene ikke unddrage sig de Forpligtelser, som de ellers lægge til at understøtte deres Forældre, og lægge det over paa Staten. Naar saa den ærede Taler sagde, at de kunne alligevel give deres Forældre noget, saa komme vi ind paa noget lignende, som den højtærede Minister før nævnedes, nemlig at først faa vedkommende Forældre Alderdomsunderstøttelse, og saa give Børnene dem noget, og næste Gang de skulle søge Alderdomsunderstøttelse, kan det ikke nægtes, at det er meget naturligt for Autoriteterne at tage Hensyn til, hvad de saaledes faa ad anden Vej. Det er Lovens fuldstændige Ubestemthed, som er en af Lovens Skavanker, og som giver den dette kedelige Præg af at være en Almisselov, som den har. Med Hensyn til de øvrige Skavanker skal jeg ikke udtale mig nærmere efter det udførlige Foredrag, som den højtærede Indenrigsminister før fremkom med, og til hvilke Betragtninger jeg fuldt ud kan slutte mig. Det er ganske rigtigt, som den ærede sidste Taler sagde, at Loven utvivlsomt har gjort stor Nytte, og denne Nytte lader sig let paavise, men at den har gjort meget stor Skade, er ogsaa utvivlsomt, selv om det ikke saadan lader sig positivt godtgøre med Tal som for Nyttens Vedkommende. Jeg har ikke været med den Gang, Loven blev vedtaget, men jeg maa dog fremhæve noget, der efter min Mening er en meget stor Skavank; det er den indirekte, ja næsten direkte Opfordring til Mangel paa Spar-sommelighed. Man har strøget det, som mange eller de fleste i Højre og ogsaa mange af Oppositionen have været enige om, og som ogsaa enkelte af Bergs Tilhængere udtalte sig for i sin Tid, nemlig

Princippet „Hjælp til Selvhjælp“. Nu kunde man sige til Forsvar for det foreliggende Forslag, at noget af denne Ubestemthed er det Hensigten at komme ud over ved at fastsætte bestemte Summer i § 6, som egentlig er den vigtigste Bestemmelse i Loven. Men jeg maa tilstaa, at jeg synes, det kun er rent formelt, at man kommer ind paa større Bestemthed. Thi for det første er der nu ikke mindre end 5 forskellige Summer, som en Mand kan faa paa de forskellige Steder i By og paa Land, og naar der er 5 forskellige Summer, er det ikke en meget bestemt Angivelse, og desuden kunne Kommunalbestyrelserne gaa betydelig højere op efter den samme Paragraf. Men saa staar der noget, i øvrigt i en vis Henseende en meget heldig Bestemmelse, om, at den paagældende kan have et Beløb af 120 Kr., hvis jeg ikke husker fejl, ved private Understøttelser, Legater o. s. v., som ikke skulle komme i Betragtning ved Bedømmelsen af hans Trang. Nu kan man vel omtrentlig sige, at naar Folk intet have, er deres Trang omtrentlig den samme, men naar den omtrentlig er den samme, hvorledes kan det saa være rigtigt, at Kommunalbestyrelsen skal kunne give Summer, der gaa fra Minimum op til endogsaa mere end det tredobbelte af dette Minimum? Det synes jeg, er fuldstændig inkonsekvent, saa de eneste Summer, som egentlig have Betydning i § 6, ere efter min Mening Minimumsummerne. Men naar dernæst en Kommunalbestyrelse skal til en fuldstændig fri Bedømmelse af den vedkommendes Trang, hvorledes skal det saa være muligt for Kommunalbestyrelsen at skønne paa en saadan Maade, at de saadan uden videre skaffe disse 120 Kr., som vedkommende kan have, ud af Betragtning; skønt de vide, at vedkommende har 120 Kr., skulle de alligevel lade, som om vedkommende intet har, og derefter bedømme hans Trang. Det er en fuldstændig umulig Op-gave. Skal § 6 have nogen Betydning, mener jeg, at hele denne ligger i Minimumsummerne, og der skal jeg ikke nægte, at for saa vidt kunde jeg tiltræde dette det vigtigste Afsnit i Loven. Naar der overhovedet skal gives en Alderdomsunderstøttelse, saa er 20 Kr. om Aaret, som den ærede